DOMSTOLENS DOM
AF 28. APRIL 1971

Alfons Lütticke GmbH
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 4/69

Processprog: Tysk

Angående:

Krav om skadeserstatning i henhold til EØF-traktatens artikel 215, stk. 2.

Domskonklusion:

Sagsøgte frifindes.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

Sagsøgte frifindes.

Sammendrag

1. *Retspleje — stævning — antagelse til realitetsbehandling — betingelser — henvisning til andre sager — tilstedelighed*
   (Procesreglement, artikel 38)

2. *Retspleje — erstatningssøgsmål — selvstændig karakter — tilsvarende resultat som ved et passivtetssøgsmål — tilstedelighed*
   (EØF-traktaten, artikel 178, 215)

3. *Ansvar — fiskale bestemmelser — kumulativ flerledsafgift — fastsættelse af gennemsnitssatser — Statens og Kommissionens fri skøn udelukket fra ansvar*
   (EØF-traktatens artikel 97)

1. En stævning opfylder betingelserne i procesreglementets artikel 38, stk. 1, når den indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for at bestemme sagens genstand og den retlige betydning af de anbringender, som gøres gældende til støtte for påstanden. Spørgsmålet, om den kan antages til realitetsbehandling, berøres ikke af, at der supplerende henvises til andre sager, som indbragt for Domstolen.

2. Erstatningssøgsmålet i henhold til artiklerne 178 og 215, stk. 2 er indført ved traktaten som et selvstændigt retsmiddel, der har sin særlige funktion blandt de forskellige søgsmålstyper og er underkastet betingelser, der er afpasset efter dets særlige formål.

   Det ville stride mod dette retsmiddels selvstændige karakter og mod den ved traktaten oprettede domstolskontrol, såfremt den omstændighed, at et erstatningssøgsmål under visse omstændigheder kan medføre et tilsvarende resultat som et passivitetssøgsmål i henhold til artikel 175, skulle medføre afvisning.

3. Ordningen i artikel 97 indebærer, at de stater, der anvender den, udøver et frit skøn såvel ved vurderingen af den afgiftsbyrde på indenlandske varer, som er bestemmende for gennemsnitssatserne, som ved fastsættelsen af de nærmere regler for afgiften.

   Den indebærer for Kommissionen en tilsynsbeføjelse, hvis udøvelse forudsætter både et frit skøn over de faktorer, som staten har taget i betragtning, og en respekt for den skønsmargen, som er overladt staten.

   Sålænge Kommissionen ikke overskrider disse skønsmargener, kan Fællesskabet ikke ifalde ansvar.